

Vejen for vore Fiskere, naar de gaa ud paa det aabne Hav, idet man indsætter i Lovens § 15 en Maalbestemmelse for, hvilke Fisk de maa bringe i Land. Naar vore Fiskere nu have fisket Skuden fuld af Rødspætter og anden Fisk derude og komme til Land, saa siger man: Nej, værsgod, den Fisk maa du ikke bringe i Land. Vi opfordre vore Fiskere mere og mere til at gaa ud at fiske paa de store Have, men naar de komme ind med Fisken, maa de ikke benytte den. De maa ikke en Gang sælge den til Udlandet, men skulle tilintetgøre den. De maa ikke en Gang tage de Fisk, som vi anse for mindre gode til Menneskeføde, med ind og give dem til Svinene; nej, de skulle kaste dem i Havet. De Fisk, som fanges ude paa det aabne Hav, og som andre Nationer bringe til Markedet — Tyskland, Holland, England og andre Lande —, dem maa vore Fiskere ikke fiske, og hvis de fiske dem, skulle de kaste dem ud igen.

Jeg har stillet det Ændringsforslag, at disse Bestemmelser om Maal og dette Forbud mod at bringe saadanne Fisk i Land ikke skulde træde i Kraft. Ændringsforslaget lyder saaledes: „Indtil ensartede internationale Regler ere vedtagne for Fiskeri i det aabne Hav, gælde Bestemmelserne i denne Paragraf ikke for Fisk, fangede udenfor dansk Søterritorium“.

Paa Vesterhavets Kyst fiskes der en Mængde Rødspætter af et mindre Maal end det foreskrevne. Jeg har i min Mindretalsbetænkning anført Eksempler, der ere blevne oplyste paa et stort Fiskerimøde ovre i Esbjerg i Fjor. Der var der samlet 6—700 Fiskere, og det blev der oplyst, at en Fisker var kommen hjem med Lasten fuld af Fisk, der maalte under 8 Tommer. Han maatte saa ikke komme ind med dem, men da Vind og Vejr vare ham gunstige, sejlede han til Hamborg med sin Last og fik 2,200 Kr. for den Last, han efter Loven var forpligtet til at kaste i Havet. Dette var ikke sket een, men flere Gange; han kunde gøre det, naar han havde heldige Vejrforhold; men naar Vinden var imod, var det umuligt for ham, thi ved den lange Transport vilde Fisken være bleven slidt ihjel og bleven ubrugelig. Men det Par

Gange, da vedkommende Fisker havde heldig Lejlighed dertil, sejlede han til Hamborg og solgte for saadanne Masser af Penge. Da han derimod en anden Gang kom ind til Esbjerg — ligeledes med en stor Last — jeg husker ikke, hvor mange Hundrede Snese Rødspætter han havde om Bord —, var der saa faa imellem dem paa over 8 Tommer, at han ikke fik mere end 100 Kr. for dem, medens Resten maatte smides ud, skønt denne Rest efter de daværende Priser paa Esbjergs Marked havde kunnet indbringe mellem 7 og 800 Kr.

Saadanne Tab paabyrdes der vore Fiskere, skønt Staten opfordrer dem til at gaa ud paa Havet, og de paabyrdes dem gennem saadanne mærkelige Bestemmelser. Man kan jo nok sige: Ja vel, Havet er frit, og du kan jo fiske, hvad du vil; men vi have jo ogsaa Ret til at give, hvad Love vi ville, og forbyde dig at benytte din Ret. Det er sikkert nok. Men det er jo dog ikke af Magtgrunde, man giver den Slags Love. De skulle dog være til Nytte for Samfundet, som skal bruge dem, og jeg kan ikke indse, at det kan være til Nytte for noget Menneske at vedtage saadanne Love overfor det internationale Fiskeri.

Man siger ogsaa: I maa ikke en Gang bringe Undermaalsfisk til Udlandet, for saa skade i Markedet for den danske Fisk paa Londons Torv. Jeg vil spørge, om man virkelig mener, at det Par Fiskere, vi have, de 100 eller 150 Kuttere, som søge ind til Esbjerg Havn — det er jo kun forsvindende mod de Tusinder af andre Nationers Fiskere, som ligge i Nordsoen —, om det skal kunne skade Handelen paa Londons Torv, at der kommer nogle Smaafisk ind af samme Slags som dem, de andre Skibe, der ligge lige ved Siden af vore Fartøjer, maa tage, medens vore Fiskere ere tvungne til at kaste disse Undermaalsfisk over Bord, hvis da Vinden ikke er saaledes, at de kunne sejle til Hamborg med dem. Dette Forhold kende de fremmede Fiskere godt, og lige saa hurtigt, som vore Fiskere kaste disse Undermaalsfisk ud, trawle de andre Fiskere dem op og gaa til det engelske Marked med dem. Men saa er det ikke dansk, men engelsk Fisk.